

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2024 r. w Warszawie
zażalenia Koła Łowieckiego "G." w W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Łomży

z 8 sierpnia 2024 r., I Ca 378/23,

w sprawie z powództwa Koła Łowieckiego "G." w W.

przeciwko Skarbowi Państwa-Staroście Powiatowemu w K.

i Kołu Łowieckiemu "O." w Z.

o ustalenie,

1) oddala zażalenie,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego Koła Łowieckiego „O.” w Z. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

1. Sąd Okręgowy w Łomży postanowieniem z 8 sierpnia 2024 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego sądu z 21 marca 2024 r. w sprawie z powództwa Koła Łowieckiego „G.” w W. przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście

Powiatowemu w K. i Kołu Łowieckiemu „O.” w Z. o ustalenie nieważności bliżej oznaczonej umowy dzierżawy obwodu łowieckiego. Sąd Okręgowy uznał bowiem, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie wynosiła 2.807 zł, a tym samym zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

2. Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, zaskarżając je w całości. Powód zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, mianowicie art. 398² § 1 k.p.c., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że roszczenie z którym występuje powód ma charakter majątkowy, i domaga się jego uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Ustawa z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz.U. z 2023 r., poz. 1082, ze zm.) w art. 8 ust. 1 stanowi, że w obwodach łowieckich uprawnieni (dzierżawcy i zarządcy) prowadzą gospodarkę łowiecką. Jak już zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z 24 listopada 2005 r., III CZ 90/05, „Łowiectwo ze swej natury polega na pozyskiwaniu zwierzyny i faktu tego nie zmieniają inne – doniosłe i społecznie akceptowalne cele tego zorganizowanego zajęcia. Łowiectwo rozpatrywane w aspekcie majątkowym oprócz przynoszenia pożytków wymaga też czynienia nakładów osobistych i finansowych związanych z prowadzeniem gospodarki. Dlatego obwody łowieckie wydzierżawia się (...).”

4. Umowa dzierżawy obwodu łowieckiego, jakkolwiek zawiera szereg cech szczególnych (zob. art. 29a powołanej ustawy), to jednak wykazuje istotne elementy konstrukcji umowy dzierżawy unormowanej w przepisie art. 693 § 1 k.c., zgodnie z którym wydzierżawiający oddaje dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków, a dzierżawca płaci czynsz. Również do umowy dzierżawy obwodu łowieckiego w sprawach nie unormowanych w Prawie łowieckim stosuje się w związku z tym przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące umowy dzierżawy (zob. art. 29a ust. 3 Prawa łowieckiego).

5. Dzierżawa jest formą gospodarczej aktywności ocenianej również według kryterium korzyści majątkowych. Sprawy o prawo dzierżawy mają więc charakter majątkowy, a dopuszczalność kasacji podlega warunkowi odpowiedniej wartości

przedmiotu zaskarżenia (zob. postanowienia SN: z 17 stycznia 2020 r., II CZ 72/19 i z 13 kwietnia 2017 r., III CZ 13/17). Skoro w niniejszej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 2.847 zł, to Sąd Okręgowy zasadnie odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

6. Z przytoczonych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

7. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ oraz § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. w pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(G.N.-J.)

[a.ł]